

Arrest

nr. 333 819 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 15 april 2023, dient op 17 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 2 juni 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 11 maart 2025.

1.3. Op 9 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt op 10 april 2025 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese soennitische moslima te zijn van Arabische origine, geboren op [...] in de stad Zummar, gelegen in de provincie Ninewa. U bent religieus gehuwd met [A.-T.B.Q.A.] (CG [...]; OV [...]). Samen hebben jullie een zoon.

Nadat uw regio bevrijd werd van Daesh (IS), wilde de militie Al Hashd Al Shaabi wraak nemen op de soennieten wonende in de regio. Uw broer [Y.] werd in 2018 zonder reden door hen meegenomen van huis en is sindsdien spoorloos ondanks veelvuldige navraag van uw familie bij de politiekantoren en rechtbanken in de buurt. Hierna werd ook uw broer [O.] gearresteerd nadat hij uitging met vrienden. Twintig dagen na zijn arrestatie kregen jullie bericht van het ziekenhuis dat hij gestorven was. In de tussentijd had uw vader omwille van dit incident een hersenbloeding gekregen waar hij ook aan is overleden. In januari 2019 werd uw zus [N.] gearresteerd door Al Hashd Al Shaabi nadat ze valselijk beschuldigd werd van het vervalsen van identiteitsdocumenten. U en uw moeder verzetten zich hevig tegen deze arrestatie maar het mocht niet baten. Toen ze haar in de auto sleurden en wegreiden schoten ze in de lucht, waarbij u door een verdwaalde kogel werd getroffen. Nadat u in het ziekenhuis werd verzorgd, besloot uw moeder u naar het huis van uw paternale tante in Kir Kafar te sturen. Drie maanden na de arrestatie van uw zus kwam Al Hashd Al Shaabi naar het huis van uw moeder op zoek naar u én met een arrestatiebevel. Omdat u niet thuis was, dropen ze weer af. Op 28 augustus 2022 verliet u Irak nadat u met de hulp van uw moeder een smokkelaar had gevonden.

U reisde via Turkije, waar u acht maanden moest wachten vooraleer u kon verder reizen en via enkele voor u onbekende landen uiteindelijk in België aankwam. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 17 april 2023. Hier in België verbleef u na aankomst bij uw tante [A.N.A.A.M.] (CG [...]; OV [...]) waar u uw huidige man en maternale neef [A.-T.B.Q.A.] (CG [...]; OV [...]) leerde kennen. Hij verblijft hier al sinds 2014 en is een erkend vluchteling. Hij was al een keer gehuwd maar is feitelijk gescheiden, de officiële scheidingsprocedure is nog lopende. Jullie werden verliefd op elkaar en zijn ondertussen religieus gehuwd. Samen hebben jullie een zoon.

Bij terugkeer vreest u tevens dat leden van uw stam zullen doden daar u als meisje zonder toestemming bent vertrokken en de mentaliteit in Irak is dat een vrouw onder de hoede van een man moet blijven.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, ID-kaart van uw zoon, uw tijdelijk rijbewijs, medisch attest van schotwonde, studietoelating van de UGent, allen betreft originelen. Voorts legde u ook nog kopieën van het vonnis van uw zus haar vrijlating neer, masterdiploma van uw zus, diploma van uw broer [Y.], een vakbondslidkaart van uw broer [Y.] en een vakbondslidkaart van uw broer [Y.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees.

Zo haalt u aan dat uw broers [Y.] en [O.] door Al Hashd Al Shaabi gearresteerd werden waarbij [Y.] tot op heden vermist is en [O.] gedood werd. Tevens werd uw zus [N.] gearresteerd waarbij ze een jaar zat

opgesloten en ze ook u poogden te arresteren (zie CGVS, p.8). Aan al deze elementen kan echter geen geloof worden gehecht en dit om volgende redenen.

Uit algemene informatie blijkt dat er effectief soennitische Arabieren uit Ninewa arbitrair worden gearresteerd en berecht door onder andere militias gelinkt aan PMF (Popular Mobilization Forces) of andere regeringstroepen op verdenking van banden met IS. Deze verdenkingen zijn voornamelijk gebaseerd op ideologie gelinkt aan IS, IS-gelinkte families die terugkeren naar oorspronkelijke woonplaatsen of familiebanden met leden van IS, zelfs in tweede of derde, of vierde graad. Ook worden openlijk kritische soennitische moslims vaak gearresteerd op verdenking van zogezegd IS-lidmaatschap (zie document 1, p.21-23 en p.31-32, map landeninformatie). U haalt echter geen van bovenstaande redenen aan. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familieleden openlijk kritisch waren of u en uw familie op welke manier ook enige familiale band of link met IS zou hebben. Bovendien kan u geen enkel ander concreet voorbeeld geven van soennieten in de regio die zouden gearresteerd zijn door Al Hashd Al Shaabi, hetgeen uw vrees verder ondergraaft (zie CGVS, p.10).

Tevens overtuigen uw verklaringen aangaande de zogezegde arrestaties van uw broers en zus niet.

Als reden voor de arrestatie van uw broer [Y.] haalt u aan dat hij in het ziekenhuis van Mosul werkzaam was en hij door de Koerden tijdens de inval van Daesh gevraagd werd om mee te werken in het militaire ziekenhuis om Koerdische militairen te behandelen, maar hij dit weigerde (zie CGVS, p.6). Dit is echter een weinig overtuigende uitleg daar [Y.] zogezegd gearresteerd werd door Al Hashd Al Shaabi, een sjiiitische militie en geenszins door de Koerden. Waarom dan het feit dat uw broer [Y.] niet goed lag bij de Koerden aan de basis zou liggen van zijn arrestatie door Al Hashd Al Shaabi, is een raadsel. Hiernaar gevraagd zegt u dat de Koerden toestemming dienden te verlenen aan Al Hashd Al Shaabi om binnen dit gebied te opereren, wat ze dan ook deden bij uw broer [Y.] (zie CGVS, p.9). Echter dit verandert nog altijd niets aan het feit dat uw broer werd gearresteerd door Al Hashd Al Shaabi en niet door de Koerden, waardoor het geheel niet duidelijk is waarom zij uw broer viseerden, een element waar u zelf ook geen licht op kan werpen. U kan ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerleggen aangaande de arrestatie van uw broer, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Aangaande de zogezegde arrestatie en dood van uw broer [O.], dient eenzelfde te worden opgemerkt. Gevraagd naar de reden van de arrestatie zegt u dat het gebruikelijk is voor Al Hashd Al Shaabi om mensen met de naam [O.] - een typisch soennitische naam - te doden (zie CGVS, p.10), hetgeen wederom een vrij algemeen en stereotiep is te noemen. Bovendien kan u maar weinig details verschaffen omtrent zijn arrestatie. Zo verklaart u dat hij op stap was met vrienden toen hij gearresteerd werd, echter u kan maar één naam van deze vrienden geven en weet u niet eens waar hij precies in de stad werd opgepakt (zie CGVS, p.10). Ten slotte kan u ook hieromtrent geen enkel bewijsstuk voorleggen. Gevraagd naar een eventuele overlijdensakte zegt u dat uw moeder geen document durfde te gaan aanvragen bij de autoriteiten en het ook een oorlogsperiode was, waardoor er sowieso geen documenten werden uitgereikt (zie CGVS, p.11). Het is vooreerst niet duidelijk wat u bedoelt met "oorlogstijd" daar de officiële oorlog tegen Daesh werd beëindigd in 2017. Wat er ook van zij, dat u geen enkel document van het ziekenhuis of de wetsgeneesheer kan neerleggen aangaande [O.] zijn (gewelddadig) overlijden is, oorlogstijd of niet, weinig geloofwaardig.

Dan is er nog de arrestatie van uw zus [N.]. U zegt dat ze met meer dan zes personen zijn langsgekomen en uw zus hebben meegenomen, hierbij zouden u en uw moeder gepoogd hebben ze tegen te houden (zie CGVS, p.11). Echter u gevraagd hoe deze mannen eruitzagen, zegt u dat u zich enkel het uiterlijk herinnert van de twee personen die uw zus meesleurd. U komt hierbij niet verder dan te zeggen dat ze donker van huidskleur waren en snorren hadden, hetgeen een zeer algemene en stereotiepe beschrijving is voor een Iraakse man (zie CGVS, p.11). U vermeldt hier ook bij dat één van hen ongeveer vijfenveertig jaar was en de andere ongeveer dertig jaar (zie CGVS, p.11). Het is vreemd dat u op basis van hen een keer te hebben gezien aan de ene kant hun leeftijden zo treffend kan inschatten maar anderzijds dan wel niet verder komt bij de beschrijving van hun uiterlijk als hadden ze allebei een donkere huidskleur en een snor. U werd nogmaals gevraagd naar specifieke kenmerken van deze twee personen, maar zegt dat er 'niets speciaals was aan hen' (zie CGVS, p.11). Hoe u desondanks dan wel tot de conclusie komt dat de ene persoon vijfenveertig jaar was en de andere dertig, aangezien ze er volgens uw beschrijving vrijwel identiek uitzagen, is een raadsel en aldus alweer weinig geloofwaardig.

Dat u hierbij een kogel in uw been kreeg, is wederom weinig geloofwaardig. Zo zegt u dat de strijders uw zus meenamen in de auto en hierbij in de lucht schoten waarna u geraakt werd door een kogel. Echter u zou dit niet meteen gevoeld hebben, aangezien u inzat met uw zus en voelde pas na een tijdje dat u pijn had aan uw been (zie CGVS, p.11). Dat u een kogel in uw been kreeg en dit niet vrij snel hebt gevoeld, is absoluut niet geloofwaardig te noemen. Immers zulks een inslag van een kogel gaat gepaard met een pijn die moeilijk te negeren valt, zelfs al was u op dat moment bezig met uw zus. Dat u dit dan pas een tijdje later zou hebben doorgehad, is niet plausibel. Bovendien beweert u naar het ziekenhuis te zijn gebracht, echter u kan hier

geen enkel medisch document van neerleggen. Hiernaar gevraagd verwijst u opnieuw naar de moeilijkheid om documenten te verkrijgen in 'oorlogstijd' (zie CGVS, p.12). Deze uitleg kan ook nu niet overtuigen. Dat u zelfs geen begin van bewijs omtrent uw ziekenhuisopname kan neerleggen, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U beweert vervolgens als zou Al Hashd Al Shaabi u drie maanden na de arrestatie van uw zus ook hebben geprobeerd te arresteren, echter u verbleef toen reeds bij uw tante waardoor u aan hen kon ontsnappen (zie CGVS, p.12). Ook hieraan kan geen enkel geloof gehecht worden:

U was immers aanwezig bij de arrestatie van uw zus, zo verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud (zie CGVS, p.11). Dat Al Hashd al Shaabi dan niet de gelegenheid te baat nam om u ook te arresteren mochten ze dit toch reeds van plan zijn geweest in plaats van drie maanden te wachten en u daarmee alle kansen te geven om te ontkomen, is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien zegt u dat ze een officieel arrestatiebevel tegen u hadden (zie CGVS, p.12). Echter bent u niet op de hoogte of er dan een klacht en/of al een rechtszaak tegen u lopende is, of er zelfs mogelijks al een vonnis is uitgesproken (zie CGVS, p.12). Daar u in Irak bij verstek veroordeeld kan worden, is het feit dat u niet op de hoogte lijkt te zijn van een eventueel vonnis of verdere rechtszaak terwijl u dan wel een vonnis kan neerleggen aangaande de arrestatie van uw zus, een element dat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Bovendien stelt zich dan ook de vraag wat de aanklacht tegen u dan wel moge zijn; iets wat evenzeer onduidelijk is.

Bovendien vond deze beweerde poging tot arrestatie plaats in 2019 (zie CGVS, p.12). Echter uw vertrek dateert van augustus 2022 (zie CGVS, p.4). Dat u in al die jaren tot aan uw vertrek geen enkel verder probleem met Al Hashd Al Shaabi kende (zie CGVS, p.12), tevens uw zus [N.] na een jaar terug vrijkwam, en zowel zij als uw moeder verder geen enkel probleem meer kenden met Al Hashd Al Shaabi en dit tot op heden (zie CGVS, p.12), doet in grote mate afbreuk aan de door u beweerde vrees ten aanzien van Al Hashd Al Shaabi. Waar u nog aanhaalt als zou u 'ondergedoken' hebben geleefd bij uw tante in Kir Kafar, dient opgemerkt dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat Kir Kafar een onderdeel is van de stad Zummar (zie CGVS, p.10). Ook uw moeder en zus verblijven heden nog steeds in Zummar, bij uw ooms (zie CGVS, p.5 en 12). Ondanks uw beweringen als zouden de milities weinig in Kir Kafar komen, was het nog altijd niet zo moeilijk voor Al Hashd Al Shaabi om u te lokaliseren alsook heden uw familie daar te lokaliseren. Het feit dat Al Hashd Al Shaabi geen enkele verdere actie ondernam tegen u of uw familie na 2019 doet verder afbreuk aan de door u geopperde vrees.

In ondergeschikte orde vreest u gedood te worden door leden van uw stam omdat u als meisje alleen bent vertrokken zonder toestemming (zie CGVS, p.8 en 12). Uw verklaringen hieromtrent zijn evenmin overtuigend.

Zo kan u niet eens zeggen wie binnen de stam u dan precies zou willen doden, terwijl u hier meermaals naar werd gevraagd (zie CGVS, p.13 en 14). Gevraagd wie er binnen uw familie een probleem had met uw vertrek, kan u ook hier niet op antwoorden. U zegt dat niemand concrete bedreigingen heeft geuit aan u of uw moeder, maar toch bent u zeker dat ze u zouden doden daar het "de mentaliteit" is (zie CGVS, p.13). Dit is allemaal zeer vaag te noemen. Dat u bovendien beweert dat enkel uw moeder op de hoogte was van uw vertrek en dit alleen had geregeld, is op zich weinig geloofwaardig (zie CGVS, p.13). Immers, eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw moeder een smokkelaar had gevonden via haar familie (zie CGVS, p.4) en dat ze geld had geleend bij haar broers om uw reis te bekostigen (zie CGVS, p.13). Bovenstaande impliceert dan ook dat uw familie wel degelijk op de hoogte was van uw intenties om er te vertrekken. Uw uitleg als zou uw moeder niet tegen haar familie hebben gezegd waarom ze het geld leende, overtuigt hoegenaamd niet (zie CGVS, p.13). Dat uw familie zulke bedragen zou lenen aan uw moeder zonder enig idee te hebben waarvoor dit moest dienen, valt moeilijk te geloven. U maakt dan ook geenszins aannemelijk dat uw familie niet op de hoogte was van uw vertrek, waardoor er kan van uit gegaan worden dat uw familie alle kansen had om u tegen te houden indien ze dat wensten.

Tevens kan u maar weinig concrete voorbeelden geven van andere zulke gevallen binnen de stam, hetgeen verder afbreuk doet aan uw vrees. U verwijst naar één incident waarbij er een meisje van de stam zelfmoord zou hebben gepleegd, doch u vermoedt dat ze gedood werd door haar broer (zie CGVS, p.14). Echter gevraagd naar de reden hiervoor kan u hier niet op antwoorden, hetgeen vaag en ongeloofwaardig overkomt. Bovendien geeft u aan dat iedereen binnen uw familie hoogopgeleid is en dat ook uw zus [N.] en uzelf hogere studies hebben gedaan (zie CGVS, p.7 en 8), hetgeen doet twifelen aan de zulke conservatieve houding van uw stam en familie ten aanzien van vrouwen zoals u deze voorstelt. Dat u beweert dat uw vader voor jullie een uitzondering van de stam verkreeg zodat jullie verder mochten studeren terwijl u niet eens de reden hiervoor kan duiden, kan moeilijk overtuigen (zie CGVS, p.12).

Ten slotte dient er hierbij opgemerkt te worden dat u ondertussen in België gehuwd bent met uw maternale neef [A.-T. B.Q.A.] (CG [...]; OV [...]) en hier een zoon mee hebt. Er kan dan ook niet worden ingezien dat,

zelfs mocht de stam effectief een probleem hebben met uw vertrek als alleenstaande vrouw, dit nu nog een probleem voor u zou vormen daar u ondertussen een gehuwde vrouw bent. Integendeel, dat u hier overigens bent gehuwd met een neef laat sterk vermoeden dat uw familie, voor uw komst naar België, op de hoogte was van jullie intenties om te huwen en samen een gezin te stichten. Dat u in die context dan net vanwege hen vervolging zou moeten vrezen, is totaal absurd te noemen. Eerder mag worden aangenomen dat uw familie zelf de hand heeft gehad in het regelen van jullie huwelijk.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

Ten slotte is het feit dat in hoofde van uw man [B.] wel beslist werd tot toekenning van vluchtelingenstatus een element dat niets wijzigt aan voorgaande beoordeling. Uw man [A.-T. B.Q.A.] (CG [...]; OV [...]) verblijft reeds vele jaren in België en het feit dat hem internationale bescherming werd toegekend betekent niet dat ook u automatisch internationale bescherming moet worden toegekend. Het CGVS benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Het loutere gegeven dat u hier wilt verenigd worden met uw echtgenoot - zij het dat jullie op dit moment enkel religieus zijn gehuwd - is een element dat geen uitstaans heeft met de criteria vermeld in het vluchtelingenverdrag van Genève.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen.

Immers de door u neergelegde identiteitskaart, ID van uw zoon, uw tijdelijk rijbewijs, studietoelating van de UGent, masterdiploma van uw zus, diploma van uw broer [Y.], een vakbondslidkaart van uw broer [Y.] en een vakbondslidkaart van uw broer [Y.] betreft zaken zoals uw identiteit en deze van uw familieleden, alsook de scholing van uw familieleden en uw situatie in België, alwaar het CGVS tot op heden niet aan twijfelt. Deze kunnen dan ook geenszins bovenstaande beslissing wijzigen.

Betreffende het vonnis van uw zus, dient er opgemerkt te worden dat alle Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is, temeer het ook een kopie betreft, waarvan noch de authenticiteit noch de herkomst kan worden nagegaan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Dan is er nog het medische attest betreffende uw zogezegde schotwonde. Het CGVS merkt op dat dit attest geen gedegen, gedetailleerd verslag inhoudt van uw kwetsuur maar zich beperkt tot een oppervlakkige beschrijving van 'twee littekens op het midden van uw linker bovenbeen' die 'een in- en uitgang zouden zijn van een kogel in het verleden'. Het feit dat de betreffende arts niet eens met zekerheid kan concluderen of deze littekens het gevolg zijn van een schotwonde en zich puur op basis van uw verklaringen uitdrukt als zou dit het gevolg kunnen zijn van een kogel, is geenszins afdoende bewijs dat deze littekens effectief veroorzaakt werden door een kogel. Hoewel er kan worden afgeleid dat u littekens heeft ter hoogte van uw linker bovenbeen, kan hieruit geenszins geconcludeerd worden in welke specifieke omstandigheden deze blessure tot stand kwam.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakes een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de

verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie *infra*). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Het “Sinjar Agreement” is bedoeld om het veiligheids- en bestuursvacuüm op te vullen dat was ontstaan in de nasleep van de heerschappij van IS, om gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) op te roepen om de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi bevolking te bevorderen. Tot nu toe werd de overeenkomst slechts gedeeltelijk uitgevoerd en wordt ze verworpen door de groepen die de regio de facto controleren, namelijk de PMF en de YBS. Bijgevolg blijft de situatie in het district Sinjar gespannen. Er is nog altijd een veiligheids- en bestuursvacuüm en de milities van de PMF zijn uitgegroeid tot een economische en politieke macht. Ten slotte is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende

veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

Tussen 1 februari 2023 en 31 maart 2024 vonden verschillende incidenten met burgerslachtoffers plaats die werden toegeschreven aan personen die handelden in het kader van stammengeschillen of waarvan de daders onbekend blijven.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

In de hele provincie doen zich veiligheidsincidenten voor, al vond de overgrote meerderheid plaats in het district Akre. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, en het aantal burgerslachtoffers bleef eveneens laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat er heden 1.960.734 miljoen mensen naar de provincie zijn teruggekeerd. Dit cijfer komt overeen met meer dan 75 % van de totale ontheemde bevolking. 627.719 personen uit de provincie Ninewa zijn echter nog ontheemd, wat het hoogste aantal IDP's van alle Iraakse provincies is. Het percentage terugkeerders verschilt bovendien van district tot district. Afgezien van duurzame relocatie zijn er verschillende redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking, het ontbreken van verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen, en het ontbreken van de nodige documenten worden vermeld als redenen om niet terug te keren.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Ninewa wegens zijn specifiek profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming dan ook verleend. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient evenwel te worden vastgesteld dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 48/4 en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de haar gestelde vragen. Zij verwijst hiervoor naar de verklaringen die zij heeft afgelegd doorheen haar verzoek om internationale bescherming en in het bijzonder tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij meent dat er haar geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden. De geloofwaardigheid van haar verklaringen moet volgens haar worden afgetoetst aan haar persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met haar persoonlijkheid en achtergrond. Volgens haar heeft de commissaris-generaal onvoldoende gemotiveerd waarom haar relaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Zij stelt dat de aangehaalde tegenstrijdigheden louter details betreffen en niet de kern van het asielrelaas raken. Zo zou de commissaris-generaal slechts summier naar vermeende inconsistenties verwijzen zonder in te gaan op de context waarin ze zich bevond tijdens haar vlucht en ondervraging. Het voordeel van de twijfel wordt volgens haar miskend.

Zij verwijt de commissaris-generaal zich gebaseerd te hebben op algemene rapporten over de situatie in Irak, zonder een diepgaande en op het individu gerichte analyse van haar persoonlijke omstandigheden. De beoordeling blijft volgens haar oppervlakkig en houdt geen rekening met haar specifieke risico's en het feit dat zij reeds slachtoffer werd van gerichte bedreigingen en het arrestatiebevel. Daarnaast werden volgens haar de ingediende bewijsstukken onvoldoende onderzocht. Zo zou de afwijzing van het medische attest dat melding maakt van littekens op haar been, ontstaan door een kogelwonde, getuigen van een gebrek aan objectieve medische tegenanalyse. De redenering dat de wonden evengoed door andere oorzaken kunnen zijn ontstaan, wordt volgens haar niet onderbouwd met medische expertise. Het CGVS miskent hierbij de context van het schietincident tijdens de arrestatie van haar zus, wat zij strijdig acht met het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent dat ze geconfronteerd wordt met een situatie waarin officiële documenten, zoals overlijdensaktes, medische verslagen of officiële aanklachten, in de praktijk onverkrijgbaar waren wegens de anarchie en controle van milities in haar regio. Het CGVS faalt er volgens haar in om deze realiteit te erkennen en stelt onredelijke eisen. Het automatisch beschouwen van de afwezigheid van documenten als ongeloofwaardig, zonder enige nuance of alternatieve beoordeling, acht ze manifest onredelijk. De commissaris-generaal legt volgens haar een onredelijk zware bewijslast op. Volgens haar komen haar verklaringen overeen met de landeninformatie.

Zij wijst erop dat haar verklaringen afgelegd werden meer dan een jaar na de gebeurtenissen, in een context van trauma en ondervraging via een tolk, wat het moeilijk maakt om perfect gedetailleerd en coherent te zijn. Zij voegt toe dat het inherent is aan situaties van vervolging dat slachtoffers geen toegang hebben tot volledige informatie over wie hen heeft geviséerd en waarom, zeker wanneer het gaat om operaties van milities zoals Al Hashd Al Shaabi, die bewust vaag en intimiderend te werk gaan. Zij voegt toe dat haar medisch attest dat melding maakt van littekens, als onvoldoende overtuigend beschouwd wordt, louter omdat het geen sluitend bewijs zou zijn van een kogelwonde. Zij verwijt de commissaris-generaal te weigeren om het voordeel van de twijfel toe te passen en een te hoge bewijsdrempel op te leggen.

Zij herhaalt dat ze documenten voorgelegd heeft die haar identiteit aantonen, een medisch attest, en documenten van haar echtgenoot en kind.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wijst zij erop dat de beoordeling van de commissaris-generaal niet in overeenstemming is met de recente landeninformatie, zoals opgenomen in het EUAA Country of Origin Report (2024), waarin wordt gesteld dat de provincie Ninewa nog steeds geconfronteerd wordt met gewelddadige conflicten, machtsstrijd tussen gewapende groeperingen, repressie van minderheidsgroepen en een zwakke aanwezigheid van staatsstructuren. Er werd volgens haar onvoldoende rekening gehouden met het feit dat gerelateerd geweld in Irak een wijdverspreid maatschappelijk fenomeen is, zeker bij vrouwen die ongehuwd het land verlaten. Zij stelt verstoting, geweld of zelfs doding bij terugkeer door stamleden of familie te riskeren. De Iraakse autoriteiten bieden volgens haar geen effectieve bescherming tegen deze vorm van geweld, zeker niet in door milities gecontroleerde gebieden. Zij vervolgt dat haar huwelijk in België met een erkend vluchteling en haar moederschap geen automatische veiligheidswaARBorg vormen. Zij stelt dat de commissaris-generaal die elementen onterecht beschouwt als bewijs dat de situatie genormaliseerd is, zonder rekening te houden met de context van haar vlucht en het stigma dat haar blijft achtervolgen.

Verder stipt zij aan dat in Ninewa de sjiiitische militie Al Hashd Al Shaabi nog steeds een *de facto* machtspositie uitoefent en soennitische burgers er structureel worden gevisieerd. Verder stelt ze dat haar familie rechtstreeks slachtoffer geworden is van deze milities, dat haar twee broers zijn opgepakt (waarvan één overleden is), haar zus gearresteerd, en dat zijzelf gewond geraakt is bij een tussenkomst van deze groepering. Het gegeven dat zij elders in Irak in veiligheid zou kunnen leven volgens de commissaris-generaal, miskent volgens haar de politieke en sociale realiteit. Zij meent dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie verkeerd geanalyseerd heeft.

Tot slot wijst zij erop dat een gedwongen terugkeer een schending teweeg brengt van artikel 8 van het EVRM nu zij sinds haar aankomst in België samenleeft met haar echtgenoot en hun gemeenschappelijk kind.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die

geldend in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden enerzijds door de Al Hashd Al Shaabi militie, die een arrestatiebevel tegen haar zou hebben uitgevaardigd en anderzijds door leden van haar stam omdat zij als meisje zonder toestemming het land verlaten heeft (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 31.05.2023, vraag 3.4.).

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters relaas dat haar broers Y. en O. en haar zus N. door Al Hashd Al Shaabi gearresteerd werden, alsook dat zij poogden om haar te arresteren, gezien (a) uit haar verklaringen niet blijkt dat haar familieleden openlijk kritisch waren en evenmin dat zij of haar familie op welke manier ook enige familiale band of link met IS hebben; (b) zij geen enkel ander concreet voorbeeld kan geven van soennieten in de regio die zouden gearresteerd zijn door Al Hashd Al Shaabi; (c) zij onvoldoende gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de beweerde arrestaties van haar broers Y. en O., alsook omtrent de arrestatie van haar zus N., alsook omtrent de beweerde poging om haar te arresteren; (d) zij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan neerleggen aangaande deze arrestaties of de beweerde schotwonde die zij zou hebben opgelopen;
- ii) Verzoeksters verklaringen over haar vrees om gedood te worden door leden van haar stam omdat zij als meisje alleen is vertrokken zonder hun toestemming kunnen evenmin overtuigen daar (a) zij niet kan aanduiden wie haar precies zou willen doden, noch wie binnen haar familie een probleem zou hebben met haar vertrek; (b) het weinig geloofwaardig is dat haar moeder geld zou hebben geleend bij haar broers om haar vertrek te bekostigen zonder hen in te lichten over het doel ervan; (c) zij slechts één vaag incident kan aanhalen binnen haar stam waarbij een meisje volgens haar vermoedelijk door haar broer werd gedood, zonder enige verdere concrete informatie; (d) haar familie hoogopgeleid is en ook zichzelf en haar zus hogere studies hebben gevolgd, wat haaks staat op het beeld dat zij schetst van een uiterst conservatieve stam die vrouwen onderdrukt; (e) zij ondertussen in België gehuwd is met haar maternale neef en een kind heeft, hetgeen de vrees voor eerwraak niet geloofwaardig maakt en eerder doet vermoeden dat haar familie op de hoogte was van haar plannen en het huwelijk mee heeft georganiseerd;
- iii) Het feit dat er aan verzoeksters man internationale bescherming werd toegekend, betekent niet dat zij ook automatisch internationale bescherming moet worden toegekend, gezien elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt;
- iv) De door verzoekster voorgelegde documenten kunnen de beoordeling van de commissaris-generaal niet in positieve zin wijzigen, aangezien (a) haar identiteitskaart, de ID van haar zoon, haar tijdelijk rijbewijs, haar studietoelating van de UGent, het masterdiploma van haar zus en het diploma en de vakbondslidkaarten van haar broers enkel betrekking hebben op haar identiteit en die van haar familieleden, haar scholing en die van haar familieleden en haar situatie in België, waar niet aan getwijfeld wordt; (b) het vonnis van haar zus een kopie betreft waarvan de authenticiteit of herkomst niet kan worden nagegaan, en de bewijswaarde ervan hoe dan ook relatief is gelet op de gekende mogelijkheid om Iraakse documenten tegen betaling te verkrijgen; (c) het medische attest aangaande haar zogezegde schotwonde enkel melding maakt van littekens op haar been en geen gedetailleerd verslag bevat dat objectief bevestigt dat deze veroorzaakt werden door een

kogel, temeer daar de arts zich baseert op haar eigen verklaringen; (d) documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover zij worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is.

4.3.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster, die in haar verzoekschrift louter stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, louter te volharden in de geloofwaardigheid van haar verklaringen en meent dat geen rekening gehouden werd met haar persoonlijk omstandigheden en de door haar neergelegde documenten, blijft steken in het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

4.3.3.1. Verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat haar verklaringen aangaande haar vrees voor Al Hashd Al Shaabi en de leden van haar stam getuigen van vaagheden, onaannemelijkheden en weinig coherentie, maar schrijft dit toe aan het feit dat haar verklaringen afgelegd werden meer dan een jaar na de gebeurtenissen, in een context van trauma en door de ondervraging via een tolk. Echter maakt verzoekster op geen enkel moment melding van bepaalde trauma's die haar zouden verhinderd hebben om het persoonlijk onderhoud op een gedegen wijze af te ronden. Evenmin wordt er door haar raadsman enige opmerking gemaakt omtrent moeilijkheden of een mogelijk kwetsbaar profiel (NPO, p. 14-15). Niets wijst erop dat verzoeksters psychologische toestand zodanig zou zijn geweest dat zij niet in staat mocht worden geacht om correcte en samenhangende verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop haar verzoek om internationale bescherming is gebaseerd. Verzoekster legt bovendien geen enkel medisch of psychologisch attest neer waaruit zou blijken dat zij getraumatiseerd is dat van haar geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Dat de gebeurtenissen dateren meer dan één jaar voor het persoonlijk onderhoud, betreft evenmin een dienstige verschoning daar redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij over cruciale elementen van haar vluchtrelaas, die de rechtstreekse aanleiding vormden van haar vertrek uit Irak, zoals de arrestaties van haar broers en zus door Al Hashd Al Shaabi, de poging van Al Hashd Al Shaabi om haar te arresteren en haar vrees voor de leden van haar stam, gedetailleerde, coherente en doorleefde verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*. Zij maakt alleszins niet *in concreto* aannemelijk op welke gronden het tijdsverloop van één jaar tot gevolg heeft dat zij de kernaspecten van haar vluchtrelaas niet meer zou kunnen toelichten. Tijdens haar persoonlijk onderhoud blijken er zich geen moeilijkheden inzake vertolking te hebben voorgedaan. Verzoekster stelt aan het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat zij de tolk goed begrijpt en er wordt haar de mogelijkheid gegeven om het aan te kaarten als er zich problemen met de tolk zouden voordoen (NPO, p. 2). Wanneer haar op het einde van haar persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wordt of zij de tolk goed begrepen heeft, antwoordt zij bevestigend en complimenteert zij de tolk (NPO, p. 14-15). Indien de omstandigheden aldaar werkelijk van die aard zouden zijn geweest dat een correct verhoor en het geven van antwoorden niet mogelijk of bemoeilijkt werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster hiervan melding maakt. Echter heeft zij naar aanleiding van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen verdere opmerkingen gemaakt aangaande het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Het is aldus niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de ondervraging via de tolk het geven van antwoorden bemoeilijkt heeft, zonder enige beweerde verkeerde vertalingen concreet aan te duiden.

Dat het inherent is aan situaties van vervolging dat slachtoffers geen volledig inzicht hebben in wie hen viseert en met welke motieven, betreft voorts geen dienstig verweer voor verzoeksters onwetendheid omtrent de redenen waarom zij en haar familieleden gevisieerd werden door Al Hashd Al Shaabi. Immers stelt zij met zekerheid dat het telkens Al Hashd Al Shaabi was die haar broers en zus arresteerden en ook haarzelf probeerden te arresteren. Zij stelt zelfs dat er een officieel arrestatiebevel tegen haar zou bestaan (NPO, p. 9-12). Dat zij doelgerichte acties jegens haar en haar familie kan aanhalen ten aanzien van haar beweerde vervolgers, valt dan ook niet te rijmen met het betoog dat zij niet weet waarom zij gevisieerd werden.

Met het verweer, dat zij naar best vermogen getracht heeft om te antwoorden op de haar gestelde vragen en de commissaris-generaal onvoldoende gemotiveerd heeft waarom haar relaas als ongeloofwaardig beschouwd wordt, beperkt zij zich tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen. Waar zij bovendien nog stelt dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden, buigt zij met dergelijke boutade de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet om. Het betoog, dat de commissaris-generaal zich baseert op tegenstrijdigheden die slechts details zouden betreffen die de kern van haar asielrelaas niet raken, is weinig ernstig. Immers laat zij volledig na aan te duiden om welke tegenstrijdigheden het dan wel gaat. Alleszins gaat zij eraan voorbij dat er in de bestreden beslissing geen beroep wordt gedaan op formele tegenstrijdigheden als grondslag voor haar ongeloofwaardig bevonden

relaas. Haar onaannemelijk vluchtrelaas vloeit daarentegen voort uit de afwezigheid van logische en gedetailleerde verklaringen, haar onvermogen om essentiële feiten toe te lichten, zoals de beweegredenen voor de verschillende arrestaties, en het volledig gebrek aan enig begin van ondersteunend bewijs. Hoe dan ook beperkt zij zich met dergelijk algemeen verweer tot het minimaliseren van de pertinente vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal, zonder deze *in concreto* te weerleggen.

Waar zij nog aanklaart dat er geen rekening gehouden werd met haar achtergrond en persoonlijke omstandigheden, laat zij na dit argument op enige manier te concretiseren of toe te lichten. Dat de beoordeling van het CGVS enkel zou steunen op algemene rapporten over de situatie in Irak, zonder voldoende individuele toetsing, toont zij niet aan. In de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal zich gebaseerd op zowel de algemene landeninformatie als op de persoonlijke verklaringen en documenten van verzoekster en heeft zij zorgvuldig onderzocht of de feiten die verzoekster aanvoert in overeenstemming zijn met beide. Met het betoog dat er geen rekening gehouden werd met specifieke risico's, zoals het feit dat verzoekster reeds het slachtoffer werd van gerichte bedreigingen en een arrestatiebevel, gaat zij er volledig aan voorbij dat zij deze elementen op geen enkele wijze aannemelijk weet te maken.

4.3.3.2. Dat de door haar neergelegde documenten onvoldoende onderzocht werden, blijkt hoegenaamd niet.

Wat betreft de stelling dat zij geen toegang had tot officiële documenten zoals overlijdensakten, medische verslagen of aanklachten wegens de chaos en controle door milities in haar regio, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal deze context niet miskent, maar wél terecht opmerkt dat het totale gebrek aan enig begin van bewijs, zelfs aan indicaties, haar relaas, dat bovendien enige geloofwaardigheid ontbeert, niet kan ondersteunen. Zij maakt weliswaar melding van de documenten die zij heeft voorgelegd in verband met haar identiteit, haar kind en haar echtgenoot en beweert dat deze haar relaas ondersteunen, doch betwist niet dat deze documenten enkel betrekking op haar identiteit en familiale situatie, en aldus niet kunnen dienen als bewijs van de beweerdde feiten van vervolging (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-7). Daarnaast laat zij de motieven aangaande het vonnis van haar zus volledig onbesproken en brengt zij aldus geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de commissaris-generaal, die pertinent en draagkrachtig is en steun vindt in de stukken van het administratief dossier (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8).

Daarnaast kan het door verzoekster voorgelegde medisch attest (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9) niet als alleenstaand worden gezien binnen haar beschermingsverzoek, maar maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Verzoekster slaagt er niet in om op de algehele geloofwaardigheidsbeoordeling in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig wordt bevonden, een ander licht te werpen. Waar zij betoogt dat het CGVS bij de beoordeling van het medisch attest de context van het schietincident tijdens de arrestatie van haar zus miskent, gaat zij er aldus aan voorbij dat zij de arrestatie van haar zus en het daarmee gepaard gaande schietincident niet aannemelijk maakt (zie *supra*). Het attest – waarin de arts op zeer algemene wijze melding maakt van haar lichamelijke letsels – is bovendien uiterst summier. Er wordt enkel geattesteerd dat zij twee littekens heeft op haar linker onderbeen en dat dit het gevolg zou kunnen zijn van een ingang en uitgang van een kogel in het verleden. De dokter geeft aldus niet met zekerheid weer waarvan deze letsels het gevolg zijn en alleszins worden de omstandigheden waarin de littekens zouden zijn veroorzaakt, niet verder geschetst. Het betoog dat het CGVS zou redeneren dat de littekens evengoed door andere oorzaken kunnen zijn ontstaan, berust op een verkeerde lezing van de motieven in de bestreden beslissing. Er wordt immers niet gesteld dat de littekens zeker een andere oorsprong hebben, maar wel dat het medisch attest zelf geen uitsluitel geeft over de oorzaak ervan. Het is de arts die op een voorbehouden en summiere manier verklaart dat de littekens *zouden kunnen* passen bij een vroegere schotwonde, zonder met zekerheid een causaal verband vast te stellen of de omstandigheden te preciseren. Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen, evenals de vaststelling dat een medisch attest ook geen uitsluitel kan geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld of de letsels – waarbij artsen, op basis van de verklaringen van hun patiënt weliswaar vermoedens kunnen hebben over de oorzaak van de letsels, maar nooit de precieze feitelijke omstandigheden kunnen schetsen – maakt het medisch attest mede bekeken in het kader van de geloofwaardigheidsbeoordeling van haar verklaringen haar vluchtrelaas niet aannemelijk. Dat het medisch attest als onvoldoende beschouwd wordt louter omdat het geen sluitend bewijs zou zijn van een kogelwonde, blijkt, gelet op het voorgaande, aldus niet.

4.3.3.3. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, en verzoeksters betoog dat zij, zo zij het grondgebied zou moeten verlaten gescheiden zouden worden van haar echtgenoot en van hun kind, worden in het licht van het voorgaande niet dienstig opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor

de toekenning van internationale bescherming. Daarbij kan worden opgemerkt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Indien verzoekster bij haar echtgenoot en kind in België wenst te blijven, dient zij zich daartoe aldus te richten tot de geëigende procedure.

4.3.3.4 Verzoekster voert voor het overige geen inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De motieven blijven dan ook integraal overeind.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoekster betwist niet dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Irak, de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt, daar zij in haar verzoekschrift slechts verwijst naar landeninformatie die in dezelfde lijn ligt als deze waarop de commissaris-generaal zich baseert.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoekster laat evenwel na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin dergelijke persoonlijke omstandigheden worden afgeleid. Hoewel zij verwijst naar haar profiel als mogelijks slachtoffer van eer-gerelateerd geweld en van Al Hashd Al Shaabi, kan hier ingevolge hetgeen *supra* werd uiteengezet, geen geloof aan gehecht worden en kan aldus niet worden afgeleid dat zij omwille hiervan een verhoogd risico zou lopen. De littekens waarvan melding gemaakt wordt in het medisch attest (zie *supra*), kunnen niet weerhouden worden als persoonlijke omstandigheid, die het risico op ernstige schade kan verhogen nu hieruit geen indicaties van een bepaalde kwetsbaarheid kunnen afgeleid worden.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin andere elementen ontwaard worden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Onderhavig onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientwintig door:

I. FLORIO,

C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

I. FLORIO